

[Niels Frederiksen.]

Oppositionspartierne havde været i disse 3½ Aar. Det er for saa vidt rigtigt, at Oppositionspartierne har været til at forhandle med — enten det ene Parti eller det andet, efter som Uenigheden indenfor Oppositionspartierne nu var. Kun om eet har Oppositionspartierne kunnet samles: om at sige nej til den siddende Regerings Dispositioner og Handlinger.

Hvad det angaar at udskrive Valg nu, bør det ogsaa tages med i Betragtning, om man ikke gennem de indvundne Erfaringer kan regne med, at Oppositionspartiernes Enighed paa det af mig nævnte Omraade vil blive stærkt forøget i den kommende Vinter. De første Aar gik det, og gik i og for sig godt, og Regeringen havde taalelige Arbejdsvilkaar, men forud for sidste Landstingsvalg sporede man en anden Stemning hos Oppositionspartierne, der tog til, jo nærmere vi kom Landstingsvalget. Jeg tror uden at gøre Oppositionspartierne Uret at kunne sige, at man kunde mærke, at det ærede Medlem Hr. Krag og det ærede Medlem Hr. Christmas Møller stærkt forberedte en Opposition, der kunde staa enig ved det kommende Valg, thi man var klar over, at hvis man gik til Valg splittet og delt, var der kun ringe Sandsynlighed for, at man kunde blive af med den nuværende Regering og selv faa Magten. Det er i hvert Fald en Erfaring, at de sidste Maaneder forud for et Valg sjældent skaber de gunstigste Arbejdsvilkaar her i Folketinget. Regeringen maatte under en nøgtern Vurdering af de politiske Forhold regne med, at den milde Stemning og Velvillie, den mødte i Begyndelsen af Valgperioden, ikke kunde holde Vinteren igennem, den Vinter, om hvilken det er sagt, at den paa mange Omraader vilde blive saa vanskelig.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller antydede i sine Bemærkninger — og jeg kan ogsaa henvise til det ærede Medlem Hr. Korsgaards Udtalelser forleden Dag —, at det konservative Folkeparti ikke agter at bøje sig for Resultatet af et Folketingsvalg. Hvis Regeringen ved Folketingsvalget opnaar Tilslutning til og Flertal i Befolkningen for den Handelspolitik og den Pengepolitik, som den hidtil har ført, er det saa Oppositionspartiernes Hensigt ikke at ville tage Hensyn hertil? Er det Meningen, at man ganske vil sidde Folketingsvælgernes Svar overhørig; vil man gøre den samme Modstand ved Hjælp af det privilegerede Landstingsflertal, efter at Folketingsvalget har givet Udtryk for Vælgerne Mening — vil man virkelig under de nuværende vanskelige Vil-

kaar rejse en Forfatningskonflikt? Jeg spørger kun. Hvis Folketingsvalget giver det samme Flertal for den siddende Regering, og den kræver det samme handelspolitiske Instrument, som den har Folketingets Flertals Tilslutning til, vil man saa fra Oppositionspartiernes Side nægte dem Handlefrihed til at føre Landets handelspolitiske Forhandlinger ved Paastanden om, at Regeringen ikke har Folkets Flertal bag sig? Jeg kunde tænke mig, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og hans Parti maaske endnu havde bevaret saa meget af Estrups forfatningsmæssige Opfattelse, at de vilde benytte Landstinget hertil, men jeg tvivler dog paa, at Venstre i Henhold til sin Fortid vil indlade sig paa dette.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller ynder jo at anvende mange Citater. Jeg vil gerne fremføre for det ærede Medlem en af ham fremsat Udtalelse, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse. Det ærede Medlem sagde i 1924 følgende:

„Den nye Rigsdag vil, uanset hvilken Sammensætning den end faar, være nødsaget til at løse Valutaspørgsmaalet, men nu har Vælgerne Afgørelsen. Den Retningslinie, som faar Flertal, og det af Partierne indenfor Flertallet, som faar øget Tilslutning, har Krav paa, at der bliver taget et særligt Hensyn til deres Anskuelser. Dette kræver vi for os, og det vil vi ogsaa anerkende for andre. Naar Spørgsmaalet er lagt i Folkets Haand, maa Rigsdagen ogsaa bøje sig for Folkets Dom.“

Jeg kan ikke se rettere end, at hvis det ærede Medlem ikke har skiftet Mening siden 1924, maa det være hans Opfattelse, at hvis et Folketingsvalgs Resultat bliver dette, at den siddende Regering faar Tilslutning fra Vælgerne Flertal til den Politik, som den paa dette vigtige Omraade — Valutaspørgsmaalet — maa føre og skal føre, da vilde det være urigtigt, hvis det konservative Folkeparti vilde modsætte sig, at Regeringen fik den Myndighed til at løse den paagældende Opgave, som Situationen kræver. Her ligger Forholdet klart for Dagen. Regeringen gaar ud til Folketingsvalg og spørger Vælgerne: Vil I være med til at gennemføre en Lovgivning som den, vi har foreslaaet, og vil I støtte os i Kravet om Beføjelse til paa det paagældende Omraade at handle i Landets velforstaaede Interesse, idet vi forud har forhandlet med Autoriteter, der baade er sagkyndige og har Interesse for det, som Forhandlingen drejer sig om; vi ønsker at handle